

פניני פרשת השבוע

נושא השבוע: מילים טובות

פרשת תזריע

בס"ד | גיליון מס' 225

כיצד 4 סוכריות הצילו דורות שלמים?

זאת תורת נגע צרעת (י"ג, נ"ט)

כוחות הנפש או את הכישורים? האם נוכל לסייע לזולתנו במצב שלנו, כפי שאנחנו, עם המגבלות שלנו?!

הבשורה היא שכן, ועוד איך. יש משהו שכולנו יכולים לעשות, משימה פשוטה וקלה שכולנו יכולים לעמוד בה, שכל יהודי לבצעה, ולהיטיב מאוד מאוד - בכל גיל, מקום ומצב - יכול לזולתו, עד כדי שינוי היסטורי בגורלו ובעתידו. יש משהו שהוא ממש קל לביצוע, לא עולה כסף, לא דורש כוחות נפש נדירים, לא זקוק למבועי עוצמה ייחודיים, הוא ממש בהישג ידו של כל אחד מאיתנו, כולנו יכולים לעמוד בו ולבצעו באופן נפלא - - -

מילה טובה!

להגיד לאדם מילה טובה, שלום חייני, מחמאה כנה, אמירה משבחת. מילה טובה - משפט קצר, התייחסות מכבדת, אפילו שבח סתמי המעיד על הערכה. מילה טובה אחת - בכוחה להפוך עולמות, לשנות גורלות, להציל דורות. מילה טובה - עשויה להתברר כהצלת נפשות, כנקודת המראה לעתיד טוב בהרבה, כרגע מכונן באישיות של הזולת!

כדי לאפשר לנו הצצה לכוחה של מילה, מעניקה לנו הגמרא במסכת בבא בתרא חשבון מתמטי, שכשמתעמקים בו - הידיים רועדות מהתרגשות. הגמרא אומרת שהנותן צדקה לעני זוכה ב-6 ברכות, ואילו המפייסו - הנותן לו מילה טובה, זוכה ב-11 ברכות, ואם זוכה נותן הצדקה לתת גם מילה טובה - הרי הוא זוכה בכפל מבצעים: 6 ועוד 11 ברכות!

התכונה המשותפת של כולנו באשר אנחנו, הפנינה הבולטת והיפהפיה שזכינו בה, היהלום שבכתרו של עם ישראל, הוא ללא ספק הרצון והחשק של כל יהודי

לסייע ליהודי אחר, לתמוך באח בעת צרה, לסייע ליהודים בכל עת. בכל יהודי, בכל גיל ומצב, עם כל סוג של תכונות נפש, מקום מגורים, סגנון חיים או כישורים אישיים, בוערת התשוקה לגמול חסד עם סובביו.

זו נקודה מרכזית בהווה היהודית, עד שהיא אפילו מעוררת קנאה בין אומות העולם. התחושה של כל יהודי שהוא אחראי לפחות במידת מה לגורלו של רעהו, שהוא רוצה לעשות הכל כדי להיטיב עמו, שהוא מוכן להקריב מעצמו כדי לסייע לזולתו - היא חלק מהחיים שלנו, בוערת בנפשנו, ומקור אנרגיה משמעותי בחיינו. כל יהודי שואף ורוצה ליטול חלק בכך, להיות מהמסייעים והעוזרים לאחיו, להטיב את גורלם של יהודים אחרים.

אלא שלא תמיד זה פשוט. רובנו אנשים עסוקים ברמה כזו או אחרת, לכולנו יש דאגות וטרדות, מטרות ויעודים. ותפקידי, לא קל לכל אדם לייחד את חייו לעשייה למען הזולת, למקד את מאמציו בסיוע לזולתו. כולנו היינו רוצים בכך ושואפים לכך, אבל האם מצבנו האישי, הכלכלי או המשפחתי, מאפשרים זאת? האם לכל אחד יש את הפנאי הדרוש? האם לכולנו יש את

ראש חודש ניסן - מתחדשים בספר חדש!

הקודם, המאגד בתוכו אוצר קסום של המאמרים שהופיעו בגיליון זה.

היתרון הבולט של הגיליון - שעובר גם לדפי הספר, הוא במבט הממוקד מדי שבוע בנושא אחד העולה מפרשת השבוע, המעוטר בתבונה מהדהדת ובסיפורים נדירים ומדהימים. לא פחות מכך, הסגולות והעצות, הרעיונות והמאמרים המובאים בכל מאמר, הופכים למושגי חשיבה בקרב הקוראים, כפי שמזכירות התגובות הנלהבות.

בנוסף לעובדה כי מחזיקי הספר נהנים מכל האוצר הבלום הזה בהישג ידם מדי שבת בשבתו, באפשרותם להיעזר במפתחות מסודרים על מאות ערכים, סיפורים, מאמרים וסגולות, מפתח נושאים ומפתח אישים יעיל, המאפשר התמצאות מהירה באוצר עשיר בחומר מרתק על ערכי היהדות, המוגש בשפה עשירה, משובבת לב ומותאמת לכל סוגי הקהלים.

אף על פי שהספר מותאם לכל הורה שמבקש רעיון, מאמר או סיפור מרתק לשולחן השבת, גם מרצים מעמיקים, מותכים ומרביצי תורה נהנים מאוד מיתרונותיו הנפלאים, בהסברת ערכים נעלים בצורה ממוקדת, עמוקה, עשירה ומרגשת. מאמרי הספר כמו גם הסיפורים מוגשים באופן המאפשר להורה ליטול רעיון או סיפור ולהאיר בו את שולחן השבת, ובד בבד - גם מבקשי העמקה יכולים ליהנות מתובנות ומסרים עמוקים ומדהדים.

לקראת חג הפסח הבעל"ט, ניתנת ההזדמנות להתחדש בספר החדש ולהינות מהאוצר הבלום שבו. בנוסף, הספר מתאים כמתנה יקרת ערך לימי החג הבעל"ט, ויעניק לכל קוראיו רושני ומקבליו - חוויה רוחנית מרגשת ומעצימה, ובד בבד - מטלטלת ומרתקת. אין ספק, כי ההתחדשות בחודש האביב תשע"ט בספר החדש, תהפוך לבשורה מרוממת שתרום את החג ואת השבתות שבבקבותיו, ותעניק מימד רוחני נעלה ונשגב לכל ימות השנה!

את הספר, יהיה ניתן להשיג אצל חנויות הספרים החל מסוף השבוע הבעל"ט. הפצה ראשית בטל. 03-756-3554, או בדוא"ל: gmail.8510510.com

'הייתי בשדה התעופה היתרו שבלונדון', כותב לנו ר' א. מירושלים, 'לחוך, ממחר, טרוד. ידעתי שבעוד שעה קלה ממריאה הטיסה, אבל ידעתי גם שעוד לא התפללתי היום. מלחמה התחוללה בלבי, לא ידעתי מה לעשות, ואז נזכרתי שכבר קראתי פעם סיפור דומה, והחלטתי לעצור ולהתפלל. למותר לציין שהספקתי את הטיסה, אבל לא זה העניין. העניין הוא מה שחשתי באותה תפילה, איך לראשונה חוויתי את התחושה שאבא שבשמים מקשיב לי!'

ועוד מכתב נרגש: 'כותב לכם מטרוריקה, אני משיגה כשרות כאן, נמצא כאן כמעט לבד, יהודים בודדים מסביבי, אלפי מוסלמים מרעידי לב. לא הייתי שורד את זה בלי לפתוח שוב ושוב את הספר, ולראות מהו ביטחון, מהי אמונה. ידעתי שהיא קיימת, אני אומר 'אני מאמין' כל יום, אבל בזכות הספר - אני גם מרגיש את הביטחון באבא שבשמים, בכל עת ורגע!'

ועוד תגובה, בכתב יד של בחור צעיר: 'היה לי תור לרופא, תל אביב, עיצומו של תמוז. ידעתי שאני נכנס לזירה שמסוכנת לעיניים שלי, חששתי מי יודע איך אשוב משם, מה אראה, אלו מחזות יחרטו בלבי... תפסתי את הספר ביד, גמתי בשקיקה את המאמר של פרשת 'ארא', וחשתי מחוסן...'

ותגובה נוספת, אחרונה להפעם: 'מבקש את הספר שלכם בדחיפות. שאלתי את אחד מתלמידי מה גרם למהפך שלו ביחס להבריו, למידות הטובות בהן התעטר לאחרונה. מבחור שאינו נוה לבריות הפך למפרגן וחייכן... הוא שלח אותי אליכם...'

זה מקבץ קצר, מתוך התגובות הנלהבות שהגיעו בשנה החולפת, מפיחים ומפי כתבם של מאות קוראים נלהבים. הכרך הראשון של הספר 'פניני פרשת השבוע' הפך לרב מכר, אלפי יהודים מכל רחבי תבל התחזקו ומתחזקים בעזרתו. המאמרים הממוקדים, הסיפורים המפעמיים, המסרים הנוקבים, והמהפכים המתחוללים בעקבות הספר - עשו להם כנפיים...

לאור הביקוש הרב, אנו שמחים לבשר כי בסייעתא דשמיא נתחדש בחודש האביב לקראת חג הפסח הבעל"ט, ובמים אלה מופיע הכרך השני של הספר הנפלא 'פניני פרשת השבוע' - כרך המשך לכרך

לעילוי נשמת

ר' שלמה פרץ ז"ל בן מאיר הלוי גולדשמיט (אריאלי)

הבה נדמיין: עומד יהודי עני, הרעב מציק לו, הוא זקוק לכסף בדחיפות, ידו מושטת לכל עבר, מבטו מתחנן. עובר לידו יהודי, ותוך כדי שיחה בנייד מפשפש בכיסו, ומשליך לעברו שטר יקר ערך בשווי 100 שקל! אחריו, עובר יהודי נוסף, מפשפש בכיסו ומגלה שאין לו כסף. למרות זאת, הוא עוצר ליד העני, טופח על שכמו בחום, מחייך אליו באומרו: 'חביבי, אתה נראה טוב היום!'

זהו. עד כאן הסיטואציה, עכשיו נעלה למעלה למעלה, לשמי שמים, נראה מה קורה שם: הראשון, נדיב הלב, שהציל את העני בתרומה נכבדה, זוכה בשכר רב ועצום - מתברך בשש ברכות. ואילו השני, שלא נתן לו שקל, שלא העניק לו אגורה שחוקה, שלא הותיר אצלו מטבע - זוכה בשכר כמעט פי שניים: 11 ברכות שמימיות מורעפות עליו!

למה? כי הוא נתן מילה טובה, כי הוא העניק חיים לעני האומלל, כי הוא הרעיק עליו טללי תחיה במילה הטובה שאמו. תרומה כספית מתכלה, נגמרת, מתאדה עם הזמן. מילה טובה - נותרת חקוקה בלב, מעניקה ביטחון, מפיחה אמון, נותנת כח לשנים ארוכות, עד 120. ולכן - שכרו של הנותן מילה טובה גדול כמעט פי שניים משכרו של נותן הכסף, כי המילה הטובה שנתן - חשיבותה והשפעתה בכפליים!

פרשת השבוע שלנו עוסקת בהשלכות ההרסניות של מילה לא טובה, של לשון הרע, של הטלת דופי או גנאי בזולת. מידה טובה מרובה שבעתים - כמה גדולה ועוצמתית השפעתה של מילה טובה, של מחמאה כנה, של אמירה שנונתת כח. זה דבר שכולנו יכולים לעשות, בהישג ידנו ובמו פינו ממש!

מילה טובה - זה משהו שכל אחד זקוק לו. הר"מ בישיבה, החברותא, מגיד השיעור, החבר, השכן, הבוס, נהג האוטובוס והמוכר במכולת. מילה טובה - זה משהו שכל אחד יכול לתת, גדול כקטן, צעיר כמבוגר, ילד כבכור, אב כמו סב. כולנו זקוקים למילה טובה וכולנו יכולים לתת אותה! - הבה נעניק מילים טובות, נרעיף מחמאות, נתייחס בכבוד, נחזק אנשים במשפט אחד, במילה אחת, בתגובה חייכנית - ונזכה להיטיב זולתנו טובה נצחית וערכית לדורי דורות!

'פשטש' גורלי במיוחד!

שיעל'ה היה ילד קטן ורך בשנים, כאשר חרב עליו עולמו ואביו הסתלק לעולם שכולו טוב. הוא נותר כיתום בודד וכמעט גלמוד, בן יחיד לאמו האלמנה - שגם עולמה שלה חרב עליה עם פטירת בעלה בקיצור ימים ושנים. האלמנה האומללה השתדלה ככל יכולתה לרפד ולשפר את תנאי החיים של בנה, אך התקשתה מאוד בפרנסת המשפחה הקטנה ובגידול בנה מחמדה.

לאורך רוב שנות ילדותו, בקושי רב זכה שיעל'ה לארוחות חמות ומזינות, פרי עמלה של אמו. במאמץ לא קל עלה בידיה לשלם את דמי שכירות הבית והמזון עבורה ועבור בנה יקירה, ולא נותרה בידה פרוטה לפרוטה לצורך רכישת ביגוד חדש ונאה לבנה. לעצמה לא הוצרכה לדבר, בכל מאודה חפצה לשמח את בנה מדי פעם בבגד חדש, נעליים חדשות, חולצה חדשה או משהו כזה - אך הדבר לא עלה בידה, ותדיר נאלצה להסתמך על קבלת בגדים יד שניה ושלישית...

יום אחד, בעיצומו של הקיץ, שב שיעל'ה מלימודיו, ובקול עליו בישרה לו אמו: 'בני יקירי, החלטתי לרכוש לך חולצה חדשה לקראת ראש השנה הבא עלינו לטובה. לפיכך, הנה אני מציבה כאן קופה קטנה' - אמרה האם האלמנה והציבה קופסת שימורים ריקה בקצה השיש - 'ומדי יום בעזרת השם אניח בקופה זו פרוטה או שתיים, כפי היכולת. כך, במשך כמה חודשים יצטבר כאן סכום שיש בו כדי רכישת חולצה חדשה, אותה נרכוש ובה תתחדש לרגל ראש השנה!'

הילד שמע את הדברים, ועיניו נצצו. דבר יום ביומו עקב אחר הקופה, שבעקבות ובמסירות זכתה במטבע מדי יום. הוא נהנה לשחק עם הקופה ולשמוע את המטבעות המקפצות בתוכה, תוך שהוא מדמיין את החולצה החדשה שילבש, את ברכות ה'תתחדש' שישמע לראשונה בחייו, את התחושה הנפלאה כשכולם יביטו בהתפעלות בחולצה החדשה שהוא עוטה...

הימים חולפים עוברים. כשבוע ימים לפני ראש השנה פסעו האם ובנה, נרגשים ומאושרים, לעבר חנות החולצות שנראתה בעיניהם כחנות החלומות. בהתרגשות אין קץ מדד הילד חולצה ועוד חולצה, ולבסוף בחר בחולצה לבנה צחה, שתחרה עדינה מעטרת את שוליה וכפתורים נאים בירכתיה. באושר אינסופי שילמה האם על החולצה היקרה - למענה חסכה מפיתה זה כמה חודשים, ומעתה - לא נותר לילד אלא לספור את השעות, עד שיזכה להתלבש בחולצה החדשה והנכספת...

הגיע ערב ראש השנה. בשעת צהריים מוקדמת מיהר שיעל'ה להתקלח, וביד עדינה ואצילית לבש את החולצה החדשה. עיניו האירו, לבו רעד מההתרגשות. הוא רכס את הכפתורים בהירות, סידר יפה את שולי החולצה, ונעמד מול אמו שניגבה דמעת אושר. הנה, הרגע הגדול הגיע!

שעת אחר הצהריים, הילד יוצא לרחובה של עיר, מאושר ושמח מאי פעם. הוא הבטיח לאמו כי יילך מוקדם לתפילת המנחה, יתפלל ערבית, יתברך ב'שנה טובה', ואז ישוב הביתה. הוא עזב את הבית בצעדי ריקוד, ולא הבין למה השכן עובר לידו ולא אומר דבר: וכי הוא עיוור ואינו מבחין בחולצה החדשה!?

הוא יוצא מהבניין ועושה צעדים ראשונים ברחוב, כל האנשים שלצידו ממהרים לבתי הכנסת או לסידורים אחרונים, איש לא מביט לעברו, איש לא מגיב בהתפעלות לחולצתו החדשה. רגע לפני שלבו נשבר, התנחם בכך שכנראה כולם ממהרים ולכן אף אחד לא שם לב, אך לבטח בבית הכנסת, לאחר התפילה, יזכה לתשואות ולמחמאות. אבל גם אז, לאחר התפילה, אנשים בירכו והתברכו ב'שנה טובה', בירכו גם אותו, אבל איש לא אמר מילה על החולצה החדשה!

הוא יצא מבית הכנסת, ולבו נשבר לרסיסים. כמה התרגש לכבוד החולצה, כמה היה בטוח שהיא תביא בכנפיה קריאות התפעלות, כמה המתין לברכות 'תתחדש' שיורעפו עליו מכל עבר. אפס, אנשים מאוד נחמדים, מברכים אותו ב'שנה טובה' לבבית, אבל אף אחד לא אומר מילה על החולצה! איש לא שם לב, איש לא מתייחס בכלל!

בצעדים כושלים הוסיף ללכת ברחוב, דמעות בזוויות עיניו. עוד ועוד אנשים חולפים, חלקם מהנהנים לו בראשם, אבל איש לא מחמא על החולצה החדשה. הוא מוסיף לגרור את רגליו בחוצות קריה, ממתין שמישהו כבר יגיב, שמישהו יאמר משהו, שמישהו יברך, יחמא, יחייך - כלום, כלום! היתכן שאיש לא שם לב לחולצה החדשה? היתכן שחולצתו הנכספת אינה מרכזת תשומת לב ציבורית?!

שיעל'ה מוסיף לצעוד, רגליו חולפות ברחוב 'מלכי ישראל' בירושלים, שם הוא מבחין בהתגודדות קהל בפנינת רחוב רלב"ח. הוא פונה לכיוון ההתגודדות, ואז מגלה כי הוא ניצב בשערי בית המדרש הגדול של חסידי גור, בדיוק בשעה בה המונים באים אליו, לחלוף על פני הרבי - כ"ק האדמו"ר בעל ה'בית ישראל' מגור זי"ע, שיברכם ב'שנה טובה'. הוא נסחף פנימה עם ההמונים, נדחף לשולי התור, ולרגע מחשבותיו 'השתחררו' מהחולצה החדשה, וחוסר היחס אליו ואליה...

הנה הוא כבר ניצב בתור, כולם עוברים חולפים בריצה לפני הרבי, שמהנהן להם בראשו, פעמים מחייך או מושיט יד לאורח זר. התור מתקדם במהירות, האנשים עוברים ביעף, והנה הוא כבר ניצב לפני הרבי, והרבי מביט עליו, ואז - - -

הרבי מושיט את ידו, ומושך בחיבה בכתף החולצה, פותח עיניים מתפעלות, ואומר: 'פשטש' - - -

שיעל'ה הפך כמחושמל. הוא לא האמין שזה קורה לו. בחסות הלחץ והדחיפות, התור ההמוני והציבור הגדול, הוא שכח בכלל מהחולצה החדשה, ומהעובדה שאיש לא הגיב. והנה - תראה מה קרה: רבן של ישראל, הרבי שאלפים עוברים לפניו להתברך בלילה הזה, עצר לרגע את המיורץ והחמא לו בכנות על החולצה החדשה!

זהו, ליתור מזה הוא לא זקוק. צעדיו נעשו בוטחים, לבו מאושר, מבטו קרו, עיניו הבהיקו כאלומות אור. נרגש ושמח שב הביתה בצעדים עליוזים, מבשר לאמו את הבשורה המרגשת כי הרבי מגור, בעיצומו של התור, בליל ראש השנה, עצר והחמא לו על החולצה החדשה! מי היה מאמין שהחולצה תביא לו הישג שכזה!

לימים, הפך שיעל'ה היתום לבחור תלמיד חכם, שנישא למשפחה חשובה, וברבות הימים הפך לראש כולל מהחשובים ביותר בפרזי - בירת צרפת. וכשהוא נשאל איך הגיע בחור יתום ועזוב לרוממות תורנית שכזו, וכשמבררים אצלו איך הפך מילד בודד וגלמוד למי שעומד בראש אימפריה תורנית נחשבת, הוא משיב ואומר:

'פשטש' - - -

2 אותיות של הרבי, אפילו לא מילה שלמה! זה מה שהוביל אותו, זה מה שנתן לו כח, זה מה שמילא את לבו בכוחות נפש ובעוצמות אנרגיה. ההתייחסות של הרבי, המחמאה הקצרה כל כך אך הכנה והמרגשת לא פחות, העובדה שעצר את התור בשביל להביע בפניו התפעלות מהחולצה - מכך הוא נטל כוחות ועוצמות לשנים רבות קדימה, וכל הישגיו נזקפים לזכות אותה מילה טובה קצרה!

יהודים יקרים! מסביבנו כל כך הרבה אנשים צמאים למילה טובה, מצפים ומייחלים למישהו שיחמא להם, יביע בפניהם התפעלות, יאמר להם כמה הם טובים או מוצלחים או מוכשרים. במילה אחת, במשפט אחד, אפילו בכמה אותיות - נוכל להכריע גורלות, נוכל לשנות היסטוריה, נוכל להעצים ולהעניק אנרגיה לאנשים כה רבים ולשנים רבות וארוכות.

הבה לא נהיה קמצנים, בטח לא במשהו שלא עולה לו כסף או זמן, רק דורש תשומת לב ומחשבה על הזולת. הבה נלמד מהסיפור הזה, המופיע בספר מאמרי הגה"צ רבי צבי מאיר זילברברג שליט"א 'דברי חיזוק', להעניק מילים טובות לרוב, לילדים, לשכנים, לחברים, לבני המשפחה, לכל מי שאנו באים אתו במגע. מילה טובה זה משהו שכל אחד שמח לקבל, כל אחד מועצם ממנה, הבה נעניק אותה בחום ובשמחה!

אהרן היה בחור צעיר, כשארס היצר הרע החל מפעפע בו, מדרדר אותו מדחי אל דחי. מתחילה היה בחור טוב שעסק בלימוד התורה, אך עם הזמן מעמדו הרוחני הלך והידרדר. קשיים אישיים חברו לחברים לא טובים, ולמגינת כל לב, צפו הוריו בכאב כיצד בנם הולך ועוזב את הדרך עליה חונך, אל עבר פי פחת. לא ארכו הימים, ובנם יקירם הפסיק לשמור תורה ומצוות, וביום מן הימים אף בישרם כי הוא עומד להקים בית לא לפי דרך התורה, רחמנא ליצלן.

ההורים שמעו זאת, וליבם נשבר בקרבם. הם ניסו להניא אותו מכוונתו, אך כל דבריהם נפלו על אוזניים ערלות. למרות שלאורך כל התקופה קירבו אותו והפגינו כלפיו אהבה וחיבה, הנה מגיע הרגע בו הוא מפנה להם עורף באופן סופי, ומנתק את קשר הדורות היהודי. נפשם היטלטלה, ליבם התרסק, ואין לאל ידם להושיע, ה' ישמור.

היה זה בשבת אחת, בה שהה אהרן בבית הוריו כהרגלו, ימים ספורים לפני הצעד הגורלי שעמד לעשות. למרות זאת, בשבת אחר הצהריים - אולי בנסיון אחרון - הזמין האב את אהרן בנו להתלבש כיאות, ולהצטרף אליו לשיעור שבת קבוע שנערך בבית הגאון רבי אהרן לייב שטיינמן זצ"ל.

למרבה ההפתעה, אולי בשל שעמום גובר, נענה אהרן להצעה. הוא מיהר לשוות לעצמו מראה מתאים, והצטרף לאביו בדרך המובילה אל הבית הקטן, ברחוב חזון איש 5 בבני ברק. הוא מתיישב בירכתי הסלון הצפוף, אביו יושב לצידו, והרב שטיינמן מתחיל למסור את השיעור שעסק בסוגיא קשה ומורכבת בהלכות שבת, כשהקהל כולו מאזין בדריכות למוצא פיו...

לפתע, החל אהרן לנוע בכסאו באי נוחות מופגנת. לרגע מבטו הצטנף, וברגע הבא החוויר והסמיק חליפות. האב הציץ בבנו, הבחין שמשוהו קורה בנפשו, אך לא הבין מה קורה. הן הרב לא נשא גאום חיוזוק, לא דיבר על יראת שמים, לא נתן קולו בהסבר על יראת העונש או תשובה מאהבה. השיעור עסק בנושא תורני מסובך, והרב הרצה את הדברים בשטף. מה גרם לבנו לזעזוע שכזה? מה הביאו לפרץ ההתרגשות ואי הנוחות מהמעמד?!

פתאום החל הבן לרעוד בכסאו, בוהה בנקודה רחוקה וכתפיו רוטטות. לאורך השיעור כולו היה הנער שרוי בשילוב של רעדה והתרגשות, ועם תומו - משך בשרוולו של אביו וזירזו לצאת. אך יצאו השניים מפתח בית הרב, והנער פרץ בכבי נסער: 'לא רוצה! לא רוצה! אני רוצה לשוב בתשובה שלימה! אני רוצה לשוב לכוון מחבבת! אני רוצה לשוב לחיים יהודיים כמקדם!'

האב, נסער אף הוא, לא ידע את נפשו מרוב אושר והסתער על בנו בחיבוקים ונשיקות. נראה כי במעמד הזה, בביתו של הרב, תוך כדי שיעור קבוע ושגרתי, נורתה סלע ענקית על לב האבן של בנו, ונפתח הפתח להרהור תשובה כנה. אבל מה גרם לכך? מה היה כה דרמטי בשיעור? מה הביא את ההשפעה האדירה הזו? כיצד הדברים מצאו מסילות ללבבו האטום?!

כששבו הביתה, דומעים ונרגשים, ולאחר שהאם התבשרה גם היא בבשורה המשמחת כי בנה שב בתשובה שלימה ושינה את דרכו, הפנה האב לבנו את תמיהתו, וביקש לדעת מה היה בשיעור הזה, שגרם לו לשנות את דעתו ולשוב לכוון מחבבתו. הבן קינח את דמעותיו, שתה כוס מים קרים, וסיפר:

היה זה כשהיה ילד, כאשר בסוף שנת הלימודים נסעו הוא ובני כיתתו להיבחן אצל הרב שטיינמן. כל הילדים נכנסו לסלון הקטן שהפך צפוף, והרב ישב בראש השולחן, והפנה שאלות לילדים היושבים סביבו. כל ילד נשאל שאלה אחת, ענה עליה בקצרה, והרב שטיינמן המשיך לשאול את התלמיד הבא.

כשהגיע תורו של אהרן, אולי בשל ההתרגשות ואולי מסיבה אחרת, נשאל שאלה, אך לא הצליח להשיב. שוב שאלו הרב שאלה קלה יותר, אך אהרן היה מבולבל ולא הצליח להשיב. הרב חיך בניסיון להפיג את המתח, ושאל שאלה שלישית - קלה עוד יותר. גם הפעם - אהרן גירד במצחו ולא הצליח להעלות את התשובה מזכרונו! הרב הוסיף ושאל פעם רביעית - אלא שאף עתה, אהרן אימץ את מחשבתו, אך לא הצליח לענות תשובה נכונה...

לאחר הפעם הרביעית, הרב שטיינמן המשיך הלאה, וסיים את המבחן. המבוכה הקצרה כמעט נשכחה מלבו של אהרן, ואז, עם תום המבחן, כשכולם עברו על פני הרב שטיינמן לברכה, העניק הרב סוכריה לכל ילד, וכשאהרן חלף על פניו - ביקש ממנו לסור עמו לחדר סמוך. הם נכנסו לחדר, רק הוא וגדול הדור הרב שטיינמן! - הרב סגר את הדלת כדי שאיש לא ישמע, חיך אליו והוציא מכיסו ארבע סוכריות גדולות ועגולות, אותן הושיט לאהרן בחיבה...

'אתה יודע למה אני נותן לך ארבע סוכריות?' - שאל הרב והמשיך, 'הולא לכל חבריך שענו תשובה נתתי רק אחת! למה אתה מקבל ארבע? - כי את הסוכריה אני לא נותן על התשובה, אלא על המאמץ, על ההשקעה, על החזרה והשינון. הבטתי בך, ראיתי שאתה לא מצליח לענות, אבל ראיתי כמה התאמצת, כמה ניסית, כמה רצית - אז על כל שאלה שהתאמצת להשיב עליה - אני נותן לך סוכריה. חיך לאורייטא!'

- אמר הרב שטיינמן ולחץ את ידו של אהרן, נפרד ממנו בברכה חמה...

כל האירוע הזה בחדר הסגור - נמשך כדקה, לא יותר מ-60 שניות!

חלף עשור, עד שאהרן מיודענו נקלע כמעט בטעות לשיעורו של הרב שטיינמן בצהרי השבת. וכשישב באותו סלון ושמע את אותו קול - התעוררה בו ההתרגשות של המעמד ההוא, הסיטואציה שבה ונעמדה מול עיניו, והוא חש שוב את החום וההערכה שהעניק לו אז הרב שטיינמן, את המילים הטובות שהרעיף עליו למרות שנכשל במבחן, את טעמן המתוק של ארבע הסוכריות שנתן לו בשבחו אותו על מאמציו. ואלו הרעיפו את לבו!

ולא סתם הרעיפו - המילים האלו שבו והצטלצלו באוזניו! הרב שטיינמן דיבר על הלכות שבת, אבל אהרן שמע בקולו כהדהוד מתוק את המילים: 'כמה התאמצת, כמה ניסית, כמה רצית... חיך לאורייטא!' - ואלו קדחו פתח הולך וגדל בלבו האטום, אלו המיסו את לב האבן, אלו גרמו לו להחליט שהוא זונח את דרכו הרעה, ושב לחינוכם של אבא ואמא, לדרך ולמורשת ישראל!

כן, כמה מילים של הרב שטיינמן, לא יותר משישים שניות - הצילו את הנער היהודי מניתוק הקשר עם עמו ובוראו, השיבו אותו בתשובה שלימה. סיפור זה, שהופיע בגיליון 'קול ברמה', מלמד עד כמה התייחסות כנה, מחמאה אמיתית, מילה טובה שנאמרת מכל הלב ובהערכה עמוקה - יש להן את הכח לחולל מהפכות לדורות, להשיב נער לעמו ולאמונתו

בחלוף שנים!

כן, לעולם לא נדע מה נחולל בהבל פינו, מה נעשה בכמה מילים שניבוע. לעולם לא נוכל לשער מה השפעתה של מילה טובה שנאמרת לילד שיושב ולומד בפאתי בית הכנסת, לבחור שניכר שהתאמץ להשיכם לתפילה, לחברות או לחבר לעבודה ביום שגרתי. למילים יש כח, מילה טובה היא כור אטומי של הענקת עוצמה ויכולות - הבה נעניק מילים טובות לרוב, הבה נחמאי, הבה נתייחס בהערכה - וזנכה להיות מאלה שמטיבים עם חבריהם לנצח נצחים, משנים את גורלם!

פתקה שהפכה למקור אנרגיה

שעת ערב שגרתית, בסתם יום של חול. בקצה הרחוב עומד יהודי נכבד בגיל העמידה, ולפתע הוא מבחין באדם צעיר שחולף לנגד עיניו. 'מוישה, חכה רגע!' - הוא קורא לעברו של הצעיר, שמשפשף את עיניו וקורא בהפתעה: 'רבה שמואל?'

'כן כן', מחייך הרבה שמואל, מלמד תשב"ר מיתולוגי, שכבר עשרות שנים מכהן בתפקיד. מוישה זה עבר תחת ידיו, כמוהו כל אחיו, בני דודיו, שכניו וחבריו... למעלה מאלף ילדים כבר הספיק לחנך בידי האהבות! עכשיו הוא עוצר את מוישה - שהיה תלמידו לפני כעשור ומחצה, ואומר לו 'אני חייב להראות לך משהו, חייב!'

מוישה נעמד על עומדו, והרבה שמואל הוציא את ארנקו, ומתא פנימי משך החוצה פתקה קטנה, עליה התנוסס כתב יד ילדותי ועליו: 'מזהה את הכתב?' - הפנה הרבה שמואל את השאלה למוישה, שהשיב מיד: 'כן, זה הכתב שלי, אבל זה ממזמן, שנים עברו מאז!'

'אכן כן', חיך הרבה שמואל, 'זה פתק שאותו כתבת, כשהיית כבר ילד גדול, ואחייך הקטן למד אצלי. הורייך לא היו בבית באותו בוקר, ואחייך מסיבה כלשהיא איחר לבוא לכיתה. אתה - כאח בוגר, כתבת עבורו את פתק האיחור. אבל ניצל את ההזדמנות והוספת עוד כמה מילים:

'לרבה שמואל היקר, שדואג לכל התלמידים ומשקיע בהם באהבה, ואנחנו אוהבים אותך כל כך...'

זהו', - אמר הרבה שמואל - 'אתה רואה? זה מה שכתבת, בעודך ילד. אבל המילים הללו, מקרב לב תמים וזך, מילים שמביעות הערכת אמת שאין דומה לה - נחקקו בלבי. עד כדי כך, שגם היום, עשור וחצי אחרי, אני מחזיק את הפתק בארנקי, ובכל רגע קשה בעבודה, כשאני חש שכוחתי לא עומדים לי עוד - אני מוציא את הפתק הזה, ומתחזק בעזרתו!'

סיפור זה, שמקורו בעלון 'משמרת השלום', חושף עד כמה מילה טובה מעניקה כוחות למחנכי ילדינו, לאנשים שטורחים לחנכם וללמדם כראוי. עבודתם שוחקת, דורשת כוחות ומאמץ רב - הבה נשיב להם במילים חמות ואהבות, בהערכה כנה ואמיתית. לא רק ילדינו ירוויחו מכך, אלא כל הכיתה כולה, כל התלמידים בהווה ובעתיד יזכו למחנך נמרץ ומעודד!

רב מבר!

אביקומן

המתנה המבוקשת להג הפסה

לחבר ולחברותא, לאבא ולסבא, למגיד שיעור ולמלמד,
לעצמך ולילדיך!

חדש:
כרך ב'
בקרוב
בחנויות!

אוצר מפעים של
אמרות צדיקים, סיפורי
חיים, מסרים מפעימים
וסגולות נדירות
מתנה שמשנה
את שולחן השבת
והחג, מתנה
שמשנה חיים!

לאחר שאל:
כרך א'
במהדורה
חדשה!

מפתחות מסודרים ונוחים למאות ערכים, סיפורים, סגולות ואישים

ניתן להשיג בחנויות הספרים המובחרות

להזמנת כמויות: 052-7681063 | דוא"ל: 8510510@GMAIL.COM